

„Du talte forleden om en Vejassistentpost et Sted ved Vestkysten. Den skulde du foreløbig søge, synes jeg. Og hellere idag end imorgen.“

„Veed du nu ogsaa rigtig, hvad du opfordrer mig til? For det første er Lønnen — hvad jeg vist fortalte dig — ikke to Tusinde Kroner; og nogen stor Udsigt til Ekstrafortjeneste er der næppe paa de Kanter. Og saa er det, saa vidt jeg veed, en af Danmarks ødeste Egne, bare Klit og Hede, uden andre Mennesker i Miles Omkres end Smaabønder og Fiskere.“

„Men saa har vi jo da hinanden,“ svarede hun ivrig. „Og det maaske mere der end her.“

„Kære Inger! Du som hænger saa meget ved dine Forældre og ved dit gamle Hjem og dine Ungdomsbekendte, og som holder af at have det lidt lunt og godt. — Nej, min Ven, det var for stort et Offer at kræve af dig. Du vilde saamænd — og det med god Grund — bebrejde mig det bagefter, dersom jeg tog imod det.“

Hun havde lagt Ansigtet ned i sine Hænder og sad stille lidt.

„Gud give, jeg da vidste, hvad du egentlig vil,“ sagde hun saa og brast i Graad. Og med et pludseligt, ubehersket Udbrud rejste hun sig og sagde: „Du piner mig!“

Uden at sige Godnat gik hun ind til sig selv og trak heftig Døren til efter sig.

Per blev siddende og stirrede paa den lukkede Dør med et sygt Blik. Et Par Gange rykkede det i ham. Han vilde rejse sig og gaa derhen, — men Spøgelsehaanden holdt ham tilbage. Det maatte ikke ske! Afgørelsens store Time var kommen nu. Ulykken var over dem. Hendes Sjæl var ved at vaagne. Og hun var jo ingen Trolde! Derfor maatte